

Amalia in Paris

16.1.2026 - Zuzana Paulusová | Univerzita Pardubice

V mnohém připomíná známou seriálovou postavu. Pardubické kulisy teď vyměnila za ty pařížské - na dva semestry odjela studovat do města módy. Amalia Scheer z Fakulty ekonomicko-správní je navíc úspěšná modelka, takže do francouzské metropole zapadla jako ulitá. Kdyby si o svém pařížském dobrodružství vedla blog, mohl by vypadat třeba takhle.

Epizoda 1: Tak tohle jsem já - Amalia

Jmenuju se Amalia Scheer. Jsem napůl Němka a napůl Češka, ale žiju v Pardubicích, kde také studuju vysokou školu. Dělán modelku. Ale nedávno jsem se odstěhovala na druhý konec Evropy - do Paříže. Ale ne kvůli modelingu. Kvůli studiu. Je to hustý? Je! Někdy tomu pořád ještě nemůžu uvěřit...

V Paříži jsem nikdy předtím nebyla. Jednou jsem jí jen projížděla cestou do Anglie. Pršelo a ani se mi nechtělo vystupovat z auta - takže se to vlastně ani nepočítá. Všichni mě od pobytu tam odrazovali: že je to město přeplněné turisty, že není bezpečné, že to není taková romantika, jak se říká. Ach jo.

Ale já jsem snila dál. A pak přišla Emily v Paříži. Najednou jsem to město viděla jinýma očima - jako místo elegance, módy, nových příležitostí a skvělých zážitků. A protože se modelingu věnuju už čtyři roky, Paříž mě přitahovala jako magnet. A tak jsem začala snít... a zároveň plánovat. Už na konci střední, ještě před maturitou...

Epizoda 2: Jak vybrat vysokou? Podle Erasmu

Chtěla jsem studovat ekonomiku a byznys. Už při výběru vysoké pro mě byla nabídka Erasmus výjezdů klíčová. Dopředu jsem zjišťovala, jaké možnosti mnou vytipované školy nabízejí - kam se dá vyjet, na jak dlouho a jaké jsou podmínky. Když jsem si sepsala všechna pro a proti a přemýšlela, jak skloubit školu s prací, vyšla mi z toho nejlépe Univerzita Pardubice. Pro můj obor Business Management navíc nabízí klidně dvanáctiměsíční Erasmus. A Paříž byla v nabídce. Bylo rozhodnuto. Přijali mě na Fakultu ekonomicko-správní (FES) a já už po prvním roce začala řešit svůj vysněný výjezd. Nemohla jsem uvěřit tomu, že se to opravdu děje.

Epizoda 3: Jedu do Paříže! A z FESky jsem dokonce první

„Cože? Vy chcete jet na Erasmus do Paříže?“ vyhrkla na mě koordinátorka výjezdů.

„Ano,“ odpověděla jsem. „V nabídce jedna pařížská univerzita je. Ráda bych si ji dala na první místo.“

„Smlouvu s nimi máme. Pokud uspějete u pohovoru, můžete jet. Jen mě překvapilo, že nechcete Madeiru, Španělsko nebo Portugalsko jako většina ostatních.“

„Ne, já chci právě tu Paříž.“

„Jen pozor, výuka může být i ve francouzštině. A od nás tam zatím nikdo nebyl, takže přesný průběh neznáme.“

„Francouzsky umím jen pár slov, ale nějak si poradím. Díky.“

A je to tady – pojedu jako první studentka z FESky na Erasmus do Paříže. Aspoň to prozkoumám. V létě jsem sbalila kufry a přestěhovala se do Paříže. Na celý rok. Vážně se to děje? Děje!

Epizoda 4: Už bydlím. A ve skvělém bytě

Mám krásný výhled. Otevřu okno – a je tam. Symbol Paříže. Eiffelova věž. A vážně se třpytí. Mohla bych na ni koukat celý den. Vybrat si tenhle byt byla trefa do černého. Mám to všude kousek – do školy, do města i do parku a já ho prostě zbožňuju. Je skvěle situovaný, plný slunce a světla. Dva pokoje s vysokými stropy a krásná kuchyň, moderní nábytek. Konečně mám bydlení, které odpovídá mým představám.

Na to nejsem zvyklá. Když mě agentura vyšle kamkoliv po světě fotit, ubytování si nevybírám. Často bydlím s někým, koho jsem nikdy předtím neviděla. Někdy ani nemluví anglicky. Občas mám prostě smůlu. Ale teď? Našla jsem místo, kde se budu cítit dobře. Trávím hodně času i doma – cvičím, vzdělávám se, pracuju na sobě, vařím.

A v Paříži můžu vařit z těch nejlepších surovin. Krátce po svém příjezdu jsem objevila trh Point du Jour, který je naprostým rájem kuchařů. Tolik vůní, barev a chutí. Kromě tun ovoce a zeleniny tam můžu nakoupit čerstvé ryby, sýry nebo jogurty. A samozřejmě také ústřice.

Epizoda 5: Patřím sem. Je ze mě šik Pařížanka

Jsem v Paříži už přes dva měsíce. A jestli si něco opravdu užívám, je to móda. Šatník jsem si obměnila raz dva. Nelpím na značkách, inspiraci sbírám na ulici. Přátelé o mně říkají, že se sem skvěle hodím a že jsem šik. Trochu se červenám, ale neskutečně mi to lichotí.

A co nosím nejčastěji? Jednoduchost, eleganci, žádné výrazné barvy ani nápisy. Teď je ideální počasí na kožíšky – a ty já prostě miluju. Často mi bývá zima na ruce, takže přidávám kožené rukavice. Už jen hezká kabelka... a *voilà*, jde se ven.

Pak už se jen stačí zastavit v pekárně, kde Emily v Paříži kupovala croissanty pro Gabriela, a připadám si jako v seriálu. Ze zahrádky mám výhled na její byt a hned vedle se nachází Gabrielova restaurace.

A možná se také stavím pro máslo. Čtete správně, fakt píšu o másle. Tady totiž prodávají to nejlepší máslo na světě, to, ze kterého vaří michelinští kuchaři. Jestli byste si z Paříže měli odvézt jeden suvenýr, ať je to máslo.

Epizoda 6: Mám svůj pařížský rituál

Jak vypadá můj den? Vlastně podobně jako doma. Jen jsem vyměnila kulisy. Každé ráno cvičím pilates a pak si dám snídani. A právě ta je mým pařížským rituálem. Ne, že bych vyrážela na kávu a croissant – to ne. Já mám svou ovesnou kaši. Bez výjimky. Rituál z toho dělá okamžik klidu. Sedím u okna a pozoruju ranní pařížský ruch. Lidé spěchají ulicemi, stavují se pro kávu, míří do práce, povídají si. Přemýšlím, co je asi dnes čeká. A kam vlastně běží.

Mě čeká škola – ale ještě předtím moje oblíbená procházka. Nejradši mířím k vodě. Seina je pro mě balzám. Často zajdu do zahrad u Louvru. A víte co? Není tam narváno. Jsou tam židle a lavičky různých tvarů, a když se v nich na chvíli uvelebím, úplně zapomenu, že jsem v centru města. Davy turistů kolem mě jen probíhají, aby stihly všechno vidět a navštívit, ale já mám čas. A to je na tom to nejkrásnější – že si Paříž můžu opravdu vychutnat. Stejně tak si užívám chvíle v muzeích nebo

knihovnách. A fascinuje mě, kolik je tu míst, kam se neplatí vstup. *Salut!* Já jdu objevovat další.

Epizoda 7: Ve škole mě to šíleně baví. Vážně

Do školy to mám z bytu jen kousek. Každé ráno procházím parkem a kochám se. Je úžasné, jak se tvář města mění s každým ročním obdobím – a vlastně i každý den. Než se naděju, jsem za čtvrt hodiny ve škole.

Université Paris Cité je jednou z největších univerzit v Evropě, má 20 kampusů a mezi jejími starými honosnými budovami se někdy cítím jako na hradě. Výuku mám skoro každý den. Ale není to tak časově náročné jako doma. Zapsala jsem si devět předmětů – a hurá, všechny jsou v angličtině! Tedy až na francouzštinu. □

Všechny předměty mě neskutečně baví. Dělají to tady jinak. Hodně se zaměřují na praxi a prezentační dovednosti. Baví mě, že se tolik pracuje na komunikaci a rozvoji soft skills. Často pracujeme v týmech nebo samostatně na projektech, které pak prezentujeme před ostatními. Aktivně se tak podílíme na výuce a učíme se i z toho, co říkají ostatní. V hodinách se také hodně diskutuje – a to mě baví.

Epizoda 8: Chci víc zkušeností. Hledám si práci

Věřili byste, že už jsem dostala pracovní nabídku? Jednou mě na ulici zastavila žena. Chvíli si mě prohlížela a pak zničehonic vyhrkla: „Máte agenturu? My Vás bereme hned,“ a vrazila mi do ruky vizitku. Hned druhý den mi volala a domluvily jsme si schůzku. Sice jsem se chtěla soustředit hlavně na studium, ale dostat šanci ve městě módy? To se přece neodmítá. Nebo jo?

Rozhlížím se ale i jinde, přemýšlím o stáži u jedné z módních ikon. Třeba u Chanelu nebo LVMH – to by byla paráda. Být přímo u zdroje. Jenže tyhle firmy nabízejí stáže až od ledna a konkurence bude určitě obrovská... Ale to nevadí. Jdu do toho. Dám vám vědět, jak jsem dopadla.

Epizoda 9: Mám v Paříži přátele

Je to zvláštní – za všechny ty modelingové cesty jsem nepotkala nikoho z Paříže. Vlastně ani z Francie. A že jsem toho nacestovala! Až teď mám Monique a Pierra.

Potkali jsme se v létě v Japonsku. Vyprávěla jsem jim, že se po návratu budu stěhovat na rok do Paříže. „Já jsem z Paříže,“ řekl Pierre. „Já taky! A ráda ti v Paříži všechno ukážu. A zajdeme si také na nákupy, jo?“ skočila mi do řeči Monique. Cože? Já si z Japonska přivezu kamarády, se kterými se za pár měsíců budu vídat pravidelně v Paříži? To je neuvěřitelné.

Z domova se mi najednou odjíždělo s mnohem lepším pocitem. A i moje mamka byla klidnější...

Další skvělé lidi jsem potkala ve škole. Jsme skupina 33 výměnných studentů – prý největší za posledních deset let. Škola si tím dokonce vytvořila osobní rekord. Všichni jsou tu moc milí, což mě příjemně překvapilo.

Okukovala jsem, jak se tu lidé zdraví. Dávají si polibky na tvář – přesně jako ve filmech. A já to teď dělám taky. Francouzi to vnímají jako projev přátelství a blízkosti. A díky tomuhle gestu mám pocit, že sem zase o něco víc patřím.

Epizoda 10: Nad čím tady kroutím hlavou?

Paříž je v mnoha ohledech neskutečná. Plná paradoxů, kontrastů... a vlastně i velké tolerance.

Možná někdy až moc velké. Jestli je něco, co mi opravdu vrtá hlavou, pak je to pařížská doprava.

Mám řidičák, takže pravidla silničního provozu znám. Haha. Ale co se děje tady? Jednou jsem jela taxíkem a nestačila se divit. Řidič zastavoval bez důvodu, troubil na všechno kolem, ale nikdo – kromě mě – na jeho styl jízdy nijak nereagoval. Tolerovaný chaos? Asi ano. A tady je to zřejmě úplně v pořádku. A to, že mají na čerpací stanici piano? Štípněte mě...

Že jste místní, se pozná podle toho, jak přecházíte silnici. Trvalo mi dva dny, než jsem se přizpůsobila. Všichni tu totiž chodí na červenou. A když konečně naskočí zelená? To zase šlapou na pedály auta. Blázinec.

Další věc, která mě překvapila, je věk mých spolužáků. Tady se na vysokou nastupuje dřív, takže většině je teprve devatenáct. Trochu jim závidím ten náskok.

TEXT Zuzana Paulusová : FOTO Archiv Amalie Scheer

Tento text najdete v exkluzivním vydání časopisu Univerzity Pardubice MY UPCE, vydání č. 116, v tištěné i on-line podobě.

<https://www.upce.cz/amalia-in-paris>